

ת"פ 30684/06/21 - מדינת ישראל נגד אברהים מוריח, מוחמד אבו אל היג'א, בהא אבו אל היג'א, מחמד אבו רומי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 30684-06-21 מדינת ישראל נ' מוריח(עציר)

ואח'

לפני כבוד השופט ארז פורת

מדינת ישראל המאשימה

נגד

הנאשמים

1. אברהים מוריח (עציר)

2. מוחמד אבו אל היג'א

3. בהא אבו אל היג'א

4. מחמד אבו רומי

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו, על פי הודאתם בפניי, בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן (תיקון מיום 24/11/21, המתייחס לכל הנאשמים).

כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, במהלך מבצע שומר חומות, הנאשמים 2-4 השתתפו ביום 12/5/21 בהתפרעות בכיכר הכניסה לעיר טמרה, במהלכה השליכו אבנים לעבר השוטרים שהיו במקום, מטווח של כ-30-50 מטרים, אדם אחר יידה בקבוק תבערה לעבר השוטרים ואף הוצתו על ידי אחרים צמיגים שהונחו על הכביש. לקראת חצות פוזרה ההפגנה על ידי המשטרה. בגין מעשים אלו הורשעו הנאשמים 2-4 בעבירה של התפרעות וניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

לאחר שעזבו את מקום ההתפרעות, פגשו הנאשמים 2-4 את הנאשם 1 באזור כיכר השעון בטמרה. כעבור זמן קצר הגיע למקום באקראי ש', תושב מצפה אביב, כשהוא נוסע ברכבו שעליו מדבקות עם כיתוב בעברית, ובתוכו כלי עבודה של גינון, משלח ידו של ש'. ש' נעצר בפקק תנועה שהיה סמוך לכיכר השעון ואחד הנוכחים במקום שאלו אם הוא ערבי. ש' השיב שהוא יהודי ומששמע אותו אדם את התשובה, החל לצעוק "יהודי, יהודי". בעקבות זאת, החלו הנוכחים במקום, ועמם כל הנאשמים, להתקרב לרכבו של ש' במטרה לתקוף את ש' ולפגוע ברכבו.

התוקפים החלו ליידות אבנים לעבר רכבו של ש' מטווח קרוב, חבטו ברכבו ברגליהם, בידיהם ובאמצעות כלי העבודה שהוציאו מהרכב, בעוד ש' נותר לשבת ברכבו. שמשות הרכב נופצו והתוקפים, וביניהם הנאשמים, החלו לחבול בש' מבעד לחלונות המנופצים וכן דרך דלת הרכב אותה הצליחו לפתוח. ש' הוכה בבעיטות, במכות ידיים, על ידי ידיו אבנים לעברו וכן באמצעות מקלות כלי העבודה

שנלקחו מרכבו, כל זאת תוך שהתוקפים ניסו להוציא את ש' מהרכב בעוד הוא מגן על ראשו באמצעות ידיו.

כתב האישום מפרט להלן את מעשיו הקונקרטיים של כל אחד מהנאשמים במהלך התקיפה. הנאשמים 2-4 פגעו ברכב ותקפו במישרין את ש', ואילו הנאשם 1 פגע ברכב בלבד. האירוע הסתיים כשהגיעו למקום מספר תושבי טמרה שפעלו להרחקת התוקפים מש', והם שהזעיקו כוחות הצלה רפואיים שחילצו את ש' מהמקום. לאחר שחולץ המשיכו חלק מהנוכחים שזהותם אינה ידועה, להרוס את רכבו של ש' ולבסוף הציתו את הרכב.

כתוצאה ממעשי הנאשמים והאחרים, נגרמו לש' שברים בחוליות הגב, חתכים בראש, בירך ימין, בידו ובאזור הצלעות, וכן שריטות, שטפי דם וסימני חבלה במקומות שונים בגופו. אף חלק משיניו נפלו.

בגין מעשים אלה, הורשעו הנאשמים בעבירות שעניינן מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה וחבלה במזיד ממניע של גזענות.

2. הנאשמים הודו במיוחס להם לאחר שכתב האישום תוקן, כאמור, ובטרם נשמעו ראיות כלשהן. כך נחסכה שמיעת עדים, לרבות חוקרי שב"כ וכן התייתר הצורך בהעדת המתלונן, על כל הקושי הטמון בכך.

3. הנאשמים, כולם, ללא עבר פלילי.

4. הונחו בפני תסקירי שירות המבחן בעניין הנאשמים 2-4, שהיו מתחת לגיל 21 בעת התרחשות העבירות:

בעניינו של הנאשם 2, מוחמד אבו אלהיג'א, הוגש תסקיר שירות המבחן. הנאשם ציין כי הלך למקום האירוע, שאם לא כן היה נתפס כ"חלש" ו"בוגד". הנאשם הביע אמפתיה ראשונית כלפי המתלונן אך "התקשה לבחון את השלכות מעשיו והבעייתיות שבהם". משהועבר הנאשם לאיזוק אלקטרוני, הוא שולב בקבוצה טיפולית של שירות המבחן, שם השתתף באופן סדיר ואף הצליח להתייחס לחלקים הבעייתיים במעשיו. שירות המבחן התרשם כי משפחת הנאשם מחזיקה, ברגיל, בערכים נורמטיביים. צוין כי התנהגותו באירוע "מונעת מהעדר בשלות רגשית, נגררות וצורך לחוש שייכות ולהיות חלק מקבוצה לצד התנהגות אימפולסיבית". שירות המבחן התרשם כי ההליך המשפטי היווה גורם מרתיע ומחדד גבול עבור הנאשם. צוין כי קיים סיכון ברמה "בינונית" להישנות עבירות מצד הנאשם.

בשקלול הנסיבות לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית, וצוין כי האמפתיה שמפגין הנאשם "בעיקר נובעת מאימת הדין ולא מתוך חיבור אמיתי לפגיעה שהוסבה".

בעניינו של הנאשם 3 - בהא, צוין כי התייתם מאב בשנת 2003, בהיותו בן 3. המשפחה ידעה קשיים כלכליים וכיום בניה מסייעים לכלכלת אמם. בהא מסר כי יצא להפגין בשל לחץ בו היה נתון וכי הושפע מהרשתות החברתיות וההזמנות בהן נקרא להפגין. הנאשם בהא הפגין אמפתיה ראשונית למעשיו, תוך קושי להבין את מלוא הבעייתיות שבמעשיו. אף נאשם זה הועבר בשלב כלשהו לאיזוק אלקטרוני, אז שולב בקבוצה טיפולית של שירות המבחן. צוין כי הנאשם גדל בהעדר דמות סמכותית מכווניה ומציבת גבולות. צוין כי ההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע עבור הנאשם, וכי הנאשם פעל בארוע בשל נגירות וצורך בנראות, חוסר בבשלות רגשית וקושי לווסת דחפיו.

שירות המבחן העריך כי במצבי לחץ ומצוקה, תתכן הישנות מעשי אלימות מצד הנאשם. בשקלול כלל הנסיבות, לא הומלץ כאן על ענישה שיקומית.

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 4, מחדד אבו רומי, עולה כי הנאשם נרשם ללימודים אקדמאיים, הליך שנקטע בשל מעצרו. הוא ציין כי הגיע לאזור ההתפרעות ושם התנהג כמו האחרים בשל "נגירות". לדבריו בפני שירות המבחן, בשלב מסוים של האירוע ניסה להרחיק אחרים מלהגיע לנפגע העבירה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם אבו רומי הביע אמפתיה ראשונית מאוד לנפגע והוא מצוי בהליך של גיבוש זהות אישית וחברתית וכי אין הוא נושא דפוסי אלימות מושרשים. אף כאן צוין כי ההליך המשפטי הווה גורם מרתיע עבורו. שירות המבחן העריך כי הנאשם מחזיק באישיות בלתי מגובשת עדיין ובעלת מאפיינים של היגירות וכי הוא מתקשה להתמודד במצבי קונפליקט. שירות המבחן העריך כי קיימת אפשרות להישנות עבירות בעתיד "במצבים קונפליקטואליים".

אף כאן, בשקלול הנסיבות, לא בא שירות המבחן בהמלצה שיקומית.

5. בישיבת הטיעון לעונש, העיד נפגע העבירה ש', שסיפר על אודות האירוע הקשה, כשלדבריו "היו רגעים שלא ידעתי לאן זה... זה לא נגמר, פשוט לא נגמר". בשלב מסוים צעק כמו "חיה נטרפת" וכי חש פחד מוות עד שאלמוני הגיע והחל להרחיק את התוקפים. ש' ציין כי בתחילה היה מזועזע מהאירוע, אולם זמן מה אחרי האירוע נאות לקבל משלחת מנכבדי טמרה שהציעו לערוך בינו ובין משפחות הנאשמים סולחה. מפגש בין המשפחות לש' נערך, ובמסגרת הסולחה מומן לש' הטיפול לשיקום שינוי, וסך נזקיו כפי שהעריכם, בסך כולל של 240,000 ₪, שולם על ידי משפחות הנאשמים. חרף האמור, ש' הביע עמדה שלא להכביד בענישת הנאשמים ואף הביע רצון להיפגש עם הנאשמים באופן בלתי אמצעי, וזאת להשקפתו, כדי ליצור חיי שיתוף ודו קיום בין האוכלוסיות ולא להגביה חומות ביניהן. ש' מסר כי הוא מסוגל לסלוח לנאשמים, שכן לא הגיעו למקום האירוע בכוונה מתוכננת לפגוע במישהו ולא הביאו עמם כלי נשק מהבית.

6. הנאשמים פנו למתלונן באולם ביהמ"ש וביקשו את סליחתו.

7. מטעם הנאשמים העיד סגן ראש עיריית טמרה, שנטלה את הליך הסולחה תחת חסותה, והעד הביע בטחונו ששני הצדדים הגיעו למקום טוב יותר על רקע הסולחה שנערכה.

עוד נשמעו עדי אופי בעניין הנאשמים 2-4.

8. בטיעוניה, עמדה המאשימה על חומרת המעשה, האכזריות הטמונה בו והשלכותיו על בטחון הציבור בכללותו. התובע עמד על עיתוי האירוע: במהלך ימים בהם המדינה היתה נתונה לאיומי טילים ולחימה מבית ומחוץ, ודווקא אז ראו הנאשמים להתפרע ולתקוף אדם רק על שום מוצאו. על מעשי הנאשמים, יש להשקיף, לעמדת ב"כ המאשימה, כמי שהרימו יד על דו הקיום הקיים במדינה כולה בין יהודים לערבים, שאותו ניסו לנפץ.

התבקשתי לקבוע מתחמי ענישה בעניינם של הנאשמים 2-4, הנעים בין שבע ועד עשר שנות מאסר, ובעניינו של הנאשם 1 מתחם של שש ועד תשע שנות מאסר, זאת לצד עונשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן. כן התבקשתי לקבוע שמעשי הנאשמים מהווים "מעשה טרור", כהגדרתו בחוק.

9. ב"כ הנאשמים עמדו בהרחבה על כי יש בסולחה שנערכה כאן ושלא היתה בגדר המובן מאליו, בכדי להקהות את חומרת הענישה, זאת מאחר והנאשמים ומשפחותיהם בחרו להצר על מעשי הנאשמים ולנסות לתקנם עוד טרם יסתיים ההליך המשפטי. צוין כי יש ליתן לתודעה, שחילחלה מעצמה אצל הנאשמים, עידוד בדמות מיתון הענישה שלא יכבה את תקוות הנאשמים לחזור למוטב. הוטעם שענישה ממושכת רק תקצין את עמדותיהם של הנאשמים שיהיו במהלך מאסרם בחברת עבריינים בטחוניים מובהקים. הופניתי לגילם הצעיר של הנאשמים בעת קרות העבירות, ולכך שנגררו אחרי אחרים.

10. בדברם האחרון הביעו הנאשמים כולם חרטה וצער על מעשיהם. הם שבו והתנצלו בפני נפגע העבירה שנכח באולם.

דין והכרעה

11. במהלך ישיבת הטיעון לעונש הוצג בפניי סרטון שבו תועד הליך תקיפת ש' כמתואר בכתב האישום. המדובר במעשה אכזרי מעין כמותו המאופיין בכמה היבטי חומרה: אופיו של המעשה, עיתוי התרחשותו, רקע התרחשות האירוע ואופן סיומו.

תקיפת ש' רק על שום זהותו היהודית, זהות שאדם פלוני טרח לברר טרם תחילתה, באופן מסכן חיים ואכזרי. ש' נסקל באבנים גדולות והוכה באמצעות מקלות, אגרופים ובעיטות שוב ושוב על ידי תוקפים רבים. כפי שצוין הוא לא ראה את סופו של המקרה שנמשך עבורו כנצח ואף חשש לחייו. התקיפה לא חדלה ושוב ושוב הושלכו אבנים לעבר הרכב וש' הותקף פיזית פעם אחר פעם. זוהי אכזריות שאינה יודעת גבול, מעשה המעורר שאט נפש ושפל אנושי מן הדרגה הראשונה. המעשה לא חדל בשל רצון הנאשמים: אחרים שזיק אנושיות פעפע בקרבם, גוננו על ש' ובפשטות הצילו את חייו. נוכח התמשכות התקיפה, בלא שמי מהתוקפים חש נקיפות מצפון כלשהן, כשבכוונתם לחבול בש' חבלות חמורות, אין סיבה להניח כי היו חדלים מיוזמתם ממעשיהם השפלים. גם המשך הפגיעה ברכבו של ש' אחרי שנלקח מהמקום מלמד על רצונם של התוקפים להשמיד ולאבד כל זכר

לנוכחות יהודית בעירם. מדובר במעשה של טרור המיועד לזרות פחד בקרב האוכלוסייה היהודית ולמנוע כל קרבה מצד יהודים לעירם של הנאשמים. הנאשמים התגוללו על ש' - גם שהיה פצוע שבו ותקפו אותו ללא רחם. תוצאות המעשים ובעיקר פגיעות הגב, נותנות את אותותיהן בש' כפי שהעיד, שטרם שב ליכולת עבודתו הפיזית כבעבר.

בהתייחס לעיתוי, מעשה התקיפה המכונה בשפה העממית כלינץ', יצוין כי מדובר בעיתוי בטחוני, רגיש ביותר, בעת מבצע שומר חומות. בעניין זה נפסק כי "היו אלו ימים בהם אלימות ושנאה גאו ברחובות ישראל והתפרעויות ממניעים גזעניים לאומניים התרחשו מדי יום. במערכה זו אזרחי ישראל היו שרויים תחת אלימות משתי חזיתות בה בעת - מבית ומחוץ... חלף התנהגות אחראית שבכוחה להרגיע את המתח בין האזרחים, הפורעים מלבים במו ידיהם את בעירת האלימות ואף מקשים על כוחות הביטחון להשיב את הסדר האזרחי והציבורי על כנו, משכך נדרשת ענישה אשר תרתיע השתתפות בהתפרעויות אלימות העלולות בנקל להסב נזק לרכוש ולחיי אדם" (ע"פ 2331/22 סרור ואח' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 7.11.22)).

כאמור, אירוע תקיפתו של ש' אירע אחרי ששלושה מתוך ארבעת הנאשמים התעמתו עם כוחות המשטרה תוך ניסיון, לתקיפתם באמצעות ידיו אבנים מטווח קרוב למדי. אותם הנאשמים לימדו על עצמם שהם מבקשים להתנכל לזרועות הביטחון של המדינה והמשיכו בפגיעה ביהודי מזדמן שנקרה בדרכם. אופן סיום האירוע שלא מרצון הנאשמים, מלמד אף הוא על העדר כל בלם מוסרי בהמשך תקיפה של ש' שכבר היה חבול ופצוע, זעק זעקה של "חיה נטרפת" כפי שציין בעדותו ואף זעקה מרטיטה שכזו, לא האירה שום זיק אנושי אצל הנאשמים, שיניעם לחדול ממעשיהם.

במסגרת מעשי הטרור הנידונים בפני בית משפט זה, ניתן למקם את המעשה הנידון, ברף חומרה גבוהה, כזה שהשפעתו על תחושת הביטחון האישי רבה ומיידית והוא זורע פחד בכל ניסיון של יהודים לחלוף בקרבה של ישובים ערביים, מחשש שהמעשה שאירע כאן, יישנה עוד. כך מוצאים עצמם עוד ועוד יהודים נמנעים מנסיעה במקומות מסויימים לא אחת בטבורה של המדינה, ונמצא הביטחון האישי והזכות לחופש התנועה של האוכלוסייה היהודית נפגעים עד היסוד. עוד פגעו הנאשמים בזרוע האכיפה של המדינה שהיא המשטרה שעה שיידו אבנים וניסו לפגוע בשוטרים. הפגיעה באינטרסים הציבוריים כאמור כאן הינה ברף גבוה וקיצוני בחומרתו. אין לבחון את הפגיעה באינטרסים הציבוריים בפרזומת דברי ש' בלבד: יש להשקיף על הפגיעה באינטרסים הציבוריים כאן במבט נרחב יותר - הנוגע לציבור בכללותו.

12. הנאשמים שבו וטענו כי נגררו אחרי האחרים בלא שהיו מודעים לחומרת מעשיהם. יש לתהות הכיצד מעשה כה אכזרי ותת אנושי הינו כזה שבן אנוש אינו מבחין, מעצם הד.נ.א. הבסיסי הטמון בכל בן אנוש, בחומרתו הזועקת. קשה להיגרר למעשה כה קשה ומתמשך, מבלי להבין את המתרחש בו. ודוק: מעשה העבירה העיקרי שיוחס לנאשמים - מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה בו הורשעו, מחייב קיומה של כוונה מיוחדת לגרימת החבלה החמורה לזולת. פיתוח כוונה שכזו אינו מתיישב עם נגררות פאסיבית אלא דווקא עם תוקפנות ממוקדת הנוטפת אכזריות ורוע.

13. עיון בתסקירי שירות המבחן מלמד, לטעמי, על כי הנאשמים אינם מזדהים עדיין עם מלוא חומרת

מעשיהם, ועיקר דאגתם להקל בתוצאת דינם. אין בפנינו נטישת דרך האלימות כאופציה לפתרון מצבים קונפליקטואליים ומכאן, שקצרה הדרך להישנות המעשים עת יצוץ קונפליקט עתידי. משכך, חרף השתייכות הנאשמים לקטגוריית הבגירים - צעירים, אין ליתן לנתון זה, נוכח חומרת המעשים, על הדופי הערכי הקשה והיסודי הטמון בהם, משקל רב. נפסק לא אחת כי "בגיר - צעיר אינו מעין "מונח קסם" המצדיק כשלעצמו הקלה בעונשו של נאשם המשתייך לקבוצת הגילאים המסוימת - אלא מדובר בקבוצה של משתנים, אשר יש לבחון את המידה שבהם הם מתקיימים בכל נאשם ובגיר צעיר לגופו. בחינה זו תעשה כאמור במסגרת ההוראות בחוק העונשין המבנות את שיקול הדעת השיפוטי ואשר מאפשרות מתן משקל למאפייניהם של הבגירים הצעירים... רק בחינה פרטנית של מאפייניו של כל נאשם בגיר - צעיר תאפשר להבטיח כי דוקטרינת הבגירים הצעירים נותרת בגדר כלי פרשני המגשים את תכלית הכללים המבנים את שיקול הדעת השיפוטי ולא בגדר קטגוריה נפרדת הפורצת את גבולות החוק... בבואו של בית המשפט לקבוע את עונשו של נאשם שהוא בגיר צעיר, עליו לבחון האם ובאיזו מצב מתקיימים בו אותם מאפיינים של קבוצת הבגירים הצעירים" (ע"פ 2420/15 אבטליון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 29.11.15)).

משעסקין בסטייה מערכי מוסר בסיסיים הטבועים בכל בן אנוש משחר נעוריו, דופי ערכי כה בסיסי ויסודי, טענת הנאשמים כי לא הכירו בחומרת מעשיהם בזמן ביצועם, ונגררו פאסיבית, ראויה להידחות. עסקין באינסטינקט בסיסי הטבוע בכל בן אנוש בחברה מתוקנת להתנהג כך שלא יפגע בשל התנהגותו בבן אנוש אחר, ובוודאי שאין לנהוג באלימות אכזרית כלפי הזולת. זהו מוסר בסיסי, מצוותו של המחוקק וגם הוראה דתית ביהדות כמו גם באיסלם.

14. ראיתי ליתן משקל להסכם הסולחה שערכו משפחת הנאשמים עם ש' ופיצויו בגין נזקיו. לעניין זה יש ליתן משקל בגזירת העונש בתוככי המתחם שייקבע, אך כפי שנפסק לא אחת הסכם הסולחה "אינו חזות הכל" (ראו למשל ע"פ 324/19 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 8.5.19)).

15. מדיניות הענישה בעבירות של טרור וגזענות שבה וקבעה שיש להחמיר בענישה בעבירות כאלה תוך שימת המיקוד והדגש על ערכי הרתעה והלימה, נפסק לא אחת כי מגמת המחוקק בחקיקת חוק המאבק בטרור התשע"ו - 2016 הייתה להתוות מדיניות ענישה מחמירה בעבירות טרור תוך שנקבעה הוראת החמרה כללית לפיה "העובר עבירה שהיא מעשה טרור... דינו - כפל העונש הקבוע לאותה עבירה אך לא יותר מ-25 שנים" (למעט מקרים חריגים המופיעים בחוק); התפיסה שביסוד החמרת הענישה היא שהיותה של עבירה מסוימת בגדר "מעשה טרור" כהגדרתו בחוק, הרי היא "נסיבה מחמירה אינהרנטית". ייחודן של עבירות הטרור מצדיק "הדגשה מיוחדת הן של תכלית ההרתעה בענישה והן של עיקרון הגמול" (ראו ע"פ 1466/20 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו 27.7.20)). ביישום לעניינו, אציין כי בארוע התקיפה נכחו רבים, שלא מנעו אותו. הרתעת הרבים מתחייבת אפוא כדי להמחיש את המחיר העונשי הכבד שייגבה מכל מי שיהיה לפעול כמעשה הנאשמים אף לגבי עבירות שנעברות ממניע גזעי - לאומני הביע המחוקק את עמדתו באשר לחומרה המיוחדת שהוא רואה בכך, וזאת כמפורט בסעיף 144(ו) לחוק העונשין. כך נפסק כי "במציאות הישראלית יש בביצוע עבירות על רקע אידיאולוגי המביאות להעמקת האיבה בין קבוצות שונות של האוכלוסייה משום ערעור על סדר המשטר הדמוקרטי... העונש המוטל בגין מעשי עבירה המבוצעים על רקע גזעני צריך

לתת ביטוי לסלידת החברה ממעשים מסוג זה ולבטא באופן חד משמעי מסר מרתיע לבל יעז איש להצית את אש הגזענות בקרבנו ולפגוע באדם תמים בשל מוצאו" (ע"פ 3793/18 פלוני ואח' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 3.5.20)).

16. אחר כל האמור ובשים לב לחומרתה הבסיסית של עבירת גרימת חבלה בכוונה מחמירה, אף מבלי שנלווה לכך מאפיין של מעשה טרור, ובוודאי כשמאפיין הטרור, חל כאן, ראיתי לקבוע מתחם ענישה אחד בהתייחס למכלול העבירות שהתרחשו ברצף זו לזו. בשים לב לחלקו של הנאשם 1 - שלא השתתף במעשי ההתפרעות ובסיכון כוחות הביטחון, וחלקו המתוחם במעשה תקיפת ש' שהתבטא בפגיעה ברכב באופן מצומצם יחסית וכעולה מהסרטון של האירוע, הוא נראה מתרחק מהרכב המותקף בשלב עיצומה של התקיפה, ראיתי לקבוע מתחם ענישה הנע בין חמש ועד תשע שנות מאסר ממשי, זאת לצד עונשי מאסר על תנאי. לא ראיתי להורות על פיצוי בנוסף לזה שכבר שולם למתלונן - כדי מלוא נזקיו על פי הערכתו שלו, במסגרת הליך הסולחה כפי שאושר בפניי.

בעניינם של הנאשמים 2-4 ראיתי לקבוע מתחם ענישה כולל הנע בין שבע ועד תשע שנות מאסר ממשי לצד עונשי מאסר על תנאי וללא פיצוי נוכח האמור בעניין הנאשם 1. בהתייחס לנאשם 4, לא ראיתי ליתן משקל משמעותי לטענות שהרחיק אדם מסוים מפגיעה בש'. היה זה מעשה מועט מדי, ומאוחר מדי שלא הביא להפסקת האירוע ואין וודאות באשר להשלכות מעשהו על חומרת הפגיעה בש'. חלקו המשמעותי בהכאה ישירה ואכזרית של ש' בשונה מהנאשמים האחרים מביאו לכדי רף חומרה הזהה לטעמי לנאשמים 2-3.

17. לא הוצגו בפניי טעמים המצדיקים סטייה לקולא או לחומרא ממתחם הענישה שנקבע בהעדר המלצה למתווה שיקומי מוכח. תסקירי שירות המבחן, כאמור, מגלים כי התובנה של הנאשמים לחומרת מעשיהם, שטחית ונובעת מחרדת הענישה ותו לא.

18. בשים לב לעברם הנקי של הנאשמים, ולמאמציהם החריגים לתיקון תוצאות העבירה כאמור ונוכח הודאתם בהזדמנות הראשונה, ראיתי לגזור את הענישה ברף הנמוך של מתחמי הענישה. אציין כי אלמלא ההליכים שנקטו מול ש' לפיצוי ושיקום נזקיו, היה מקום להחמיר עוד עם הנאשם תוך מתן ביטוי נרחב יותר לאלמנט הרתעת הרבים המתחייב כאן נוכח היקף הנוכחים והמשתתפים באירוע כשברי כי הדין לא מוצא עם כלל המשתתפים. אני גוזר אפוא על הנאשמים את העונשים הבאים:

על הנאשם 1 - איבריהם מוריה נגזרות חמש (5) שנות מאסר ממשי ומניין מיום מעצרו, 13.5.21. לצד זאת אני גוזר על הנאשם 1 שמונה עשר (18) חודשי מאסר אותם לא יירצה אלא אם במשך שלוש (3) שנים מיום שחרורו מהמאסר ישוב ויעבור כל עבירה, שהמהווה מעשה טרור לפי הוראות חוק המאבק בטרור תשע"ו - 2016 או עבירה שעניינה חבלה במזיד ברכב ממניע של גזענות.

על הנאשם 2 - מוחמד אבו אל היג'א מוטלות שבע (7) שנות מאסר לריצוי בפועל ומניין מיום 9.8.22. ממניין ימי המאסר ינוכו ימי מעצרו הממשי מיום 20.5.21 ועד 1.11.21. לצד עונש זה ובנוסף אני גוזר לנאשם 2 שנתיים (2) מאסר אותן לא יירצה אלא אם בתוך שלוש (3) שנים מיום שחרורו מהמאסר ישוב ויעבור כל עבירה

המהווה מעשה טרור לפי הוראות חוק המאבק בטרור, תשע"ו - 2016 או עבירה של חבלה במזיד לרכב ממניע גזעני. עוד אני גוזר לנאשם 2 שישה (6) חודשי מאסר אותם לא יירצה אלא אם בתוך שלוש (3) שנים מיום שחרורו מהמאסר ישוב ויעבור עבירה שעניינה התפרעות או תקיפת שוטר.

על הנאשם 3 - בהא אבו אל היג'א מוטלות שבע (7) שנות מאסר לריצוי בפועל ומניין מיום 9.8.22. ממניין תקופת המאסר ינוכו ימי מעצרו הממשי מיום 25.5.21 ועד 1.9.21. לצד עונש זה ובנוסף אני גוזר לנאשם 3 שנתיים (2) מאסר אותן לא יירצה אלא אם בתוך שלוש (3) שנים מיום שחרורו מהמאסר ישוב ויעבור כל עבירה המהווה מעשה טרור לפי הוראות חוק המאבק בטרור תשע"ו - 2016 או עבירה של חבלה במזיד לרכב ממניע גזעני.

עוד אני גוזר לנאשם 3 שישה (6) חודשי מאסר אותן לא יירצה אלא אם בתוך שלוש (3) שנים מיום שחרורו מהמאסר ישוב ויעבור עבירה שעניינה התפרעות או תקיפת שוטר.

על הנאשם 4 - מחמד אבו רומי מוטלות שבע (7) שנות מאסר לריצוי בפועל ומניין מיום 9.8.22. ממניין תקופת המאסר ינוכו ימי מעצרו הממשי מיום 5.6.21 ועד 1.9.21.

לצד עונש זה ובנוסף אני גוזר לנאשם 4 שנתיים מאסר אותם לא יירצה אלא אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר ישוב ויעבור עבירה המהווה מעשה טרור כמשמעותו בתוך המאבק בטרור. כמו נגזרים לנאשם 4 שישה (6) חודשי מאסר אותן לא יירצה אלא אם בתוך שלוש (3) שנים מיום שחרורו מהמאסר ישוב ויעבור עבירה שעניינה התפרעות או תקיפת שוטר.

למען הסר ספק, כמצוות הוראת סעיף 37 לחוק המאבק בטרור תשע"ו - 2016 אני קובע כי הנאשמים ביצעו מעשה טרור כמשמעותם בחוק זה.

ניתן והודע היום ל' חשוון תשפ"ג, 24/11/2022 בפומבי ובמעמד הנאשמים וב"כ הצדדים.

ארז פורת, שופט

זכות ערעור כחוק, הודעה.